

תַּעֲשֶׂה לָהֶם לְטַהֲרֵם וְגו', וְהַעֲבִירוּ תַעֲר וְגו'.
 וְאֶתְמַר לְיוֹאֵי לֹא סִלְקִין לְאַתְרֵיהוּ, עַד דְּיָרִים
 לֹון פִּהֶנָּא, בְּגִין דִּימִינָא מְדַבֵּר תְּדִיר לְשִׁמְאָלָא.
 רַבִּי שְׁמַעוֹן אָמַר, בְּיוֹמָא דְסִלְקִין לְיוֹאֵי
 בְּדוֹכְתֵיהוּ, בְּתָרִין פְּרִים. מָאִי טַעְמָא
 פְּרִים. אֲלֵא אֵינְהוּ כְּפָרִים, לְקַבְּלָא בְשִׁמְאָלָא
 לְהֵאֵי פְּרָה דְאֶקְרִי פְּרָה אֲדוּמָה. פִּהֶנָּא כָּל
 חֵילָא וְכָל תְּקוּנָא בֵּיהּ תְּלִינָא, בְּגִין דְּכָל חֵילָא
 דְּגוּפָא בְּדְרוּעָא יְמִינָא קִימָא. וְעַל דָּא כְּהֶנָּא
 דְּרוּעָא דִישְׂרָאֵל כְּלָהוּ הָוִי. וּבֵיהּ קִימָא
 לְאַתְקָנָא כְּלָא וְלְאַתְקָנָא עֲלֵמָא (כ"א מָאִי טַעְמָא פְּרִים
 אֲלֵא אֵינְהוּ שְׁמָאֵלָא כְּפָרִים לְקַבְּלָא בְשִׁמְאָלָא. תָּא תְּנִי כְּהֶנָּא דְרוּעָא וְיִמִּנָא
 דִישְׂרָאֵל כְּלָהוּ הָוִי וּבֵיהּ קִימָא לְאַתְקָנָא עֲלֵמָא וְלְאַתְקָנָא כְּלָא בְּגִין דְּכָל
 חֵילָא דְגוּפָא בְּדְרוּעָא וְיִמִּנָא קִימָא וְכָל תְּקוּנָא בֵּיהּ תְּלִינָא) וְעַם כָּל
 דָּא, לֹא אֲשַׁתְּכַח בְּלַחֲדוּי, אֲלֵא בְּגוּפָא
 וּשְׁמָאֵלָא, וְגוּפָא עֲקָרָא הוּא דְכָלָא.

השלמה מההשמטות (סימן ט)

וְהֵנִיף אַהֲרֹן אֶת הַלְוִיִּם תְּנוּפָה לְפָנָיו יי. רַבִּי
 יְהוּדָה שָׂאִיל לְרַבִּי אַבָּא, לָמָּה הָיָה
 הַפֶּהֶן מְנִיף אֶת הַלְוִיִּם. אָמַר לוֹ, מְשַׁל לָמָּה
 הַדְּבָר דּוּמָה לְתִינּוּק. כְּשֶׁהוּא בּוֹכָה וְכוּעֵס, מָה
 עוֹשִׂין כְּדִי לְפִיֶסּוֹ? אָמַר לֵיהּ רַבִּי יְהוּדָה,
 מְנִיפִין אוֹתוֹ וּמְנַעֲנְעִים אוֹתוֹ כְּדִי לְשַׁתְּקוּ.
 אָמַר לֵיהּ רַבִּי אַבָּא, יְהוּדָה יְהוּדָה, מָלָה זֹאת
 בָּאָה לִידָךְ וְלֹא חֲקַרְתָּ בָּהּ, וְהֵלֵא יִשְׁמְעוּ
 אֲזַנֵּיךְ מָה שְׁפִיף מְדַבֵּר כֶּךָ הִיא מִדַּת הַגְּבוּרָה,
 פּוּעֵסֶת וְרוּגְזָת, דְּכַתִּיב, (בראשית מ"ט) שְׁמַעוֹן וְלוֹי
 אַחִים כְּלִי חֶמֶס מְכַרְתִּיהֶם, וְכַתִּיב (בראשית מ"ט)
 אַרְוּר אַפְּסִי כִי עָז וְעִבְרָתֶם כִּי קִשְׁתָּהּ, לְפִי שְׁהֶם
 מְתַגְּבְּרִים וּמְתַקְּשִׁים בְּאֶפְסִי וְעִבְרָתֶם לְצִאת
 לְעֵשׂוֹת דִּין לְכָלוֹת וּלְהַכְרִית בְּנֵי הָעוֹלָם, אֲזִי
 הַפֶּהֶן, שֶׁהוּא הַחֶסֶד הָעֲלִיּוֹן, מְנִיף אוֹתוֹ הַצַּדִּיק
 שֶׁל הַלְוִיִּם, שֶׁהוּא מִדַּת הַגְּבוּרָה, כְּדִי לְשַׁכַּף

עַד שְׂרִירִים אוֹתָם הַפֶּהֶן, מְשׁוּם
 שְׁהֵימִין מְנַהֵג תְּמִיד לְשִׁמְאָלָא.
 רַבִּי שְׁמַעוֹן אָמַר, בְּיוֹם שְׁעוּלִים
 הַלְוִיִּם לְמִקּוּמָם, בְּשָׁנֵי פְּרִים. מָה
 הַטַּעַם פְּרִים? אֲלֵא הֵם כְּפָרִים
 לְקַבְּלָא בְשִׁמְאָלָא אֶת הַפְּרָה הַזֹּאת
 שְׁנִקְרָאת פְּרָה אֲדוּמָה. הַפֶּהֶן, כָּל
 הַפֶּהֶן וְכָל תְּקוּנָתוֹ תְּלוּי בּוֹ, מְשׁוּם
 שְׁכָל כַּח הַגּוּף עוֹמֵד בְּזְרוּעַ יְמִין,
 וְעַל כֵּן הַפֶּהֶן הוּא זְרוּעַ שֶׁל כָּל
 יִשְׂרָאֵל, וְבוֹ עוֹמֵד לְהַתְקִין הַכָּל
 וְלְהַתְקִין עוֹלָם, (מָה הַטַּעַם פְּרִים? אֲלֵא
 הֵם שְׁמָאֵלָא כְּמוֹ הַפְּרִים לְקַבְּלָא בְשִׁמְאָלָא. בָּא רָאָה
 הַפֶּהֶן זְרוּעַ יְמִין שֶׁל כָּל יִשְׂרָאֵל הָיָה, וְבוֹ עוֹמֵד
 לְהַתְקִין הָעוֹלָם וְלְהַתְקִין הַכָּל, מְשׁוּם שְׁכָל כַּח
 הַגּוּף בְּזְרוּעַ יְמִין עוֹמֵד, וְכָל תְּקוּנָתוֹ בּוֹ תְּלוּי)
 וְעַם כָּל זֶה לֹא נִמְצָא לְבָדוֹ, אֲלֵא
 בְּגוּף וּשְׁמָאֵל, וְהַגּוּף הוּא עֲקָר
 הַכָּל.

השלמה מההשמטות סימן ט

וְהֵנִיף אַהֲרֹן אֶת הַלְוִיִּם תְּנוּפָה
 לְפָנָיו ה'. רַבִּי יְהוּדָה שָׂאִיל אֶת רַבִּי
 אַבָּא, לָמָּה הָיָה הַפֶּהֶן מְנִיף אֶת
 הַלְוִיִּם? אָמַר לוֹ, מְשַׁל לָמָּה הַדְּבָר
 דּוּמָה? לְתִינּוּק כְּשֶׁהוּא בּוֹכָה
 וְכוּעֵס, מָה עוֹשִׂין כְּדִי לְפִיֶסּוֹ?
 אָמַר לוֹ רַבִּי יְהוּדָה, מְנִיפִין אוֹתוֹ
 וּמְנַעֲנְעִים אוֹתוֹ כְּדִי לְשַׁתְּקוּ.
 אָמַר לוֹ רַבִּי אַבָּא, יְהוּדָה יְהוּדָה,
 מָלָה זֹאת בָּאָה לִידָךְ וְלֹא חֲקַרְתָּ
 בָּהּ? ! וְהֵלֵא יִשְׁמְעוּ אֲזַנֵּיךְ מָה
 שְׁפִיף מְדַבֵּר! כֶּךָ הִיא מִדַּת
 הַגְּבוּרָה, כּוּעֵסֶת וְרוּגְזָת, שְׁכַתּוּב
 (בראשית מט) שְׁמַעוֹן וְלוֹי אַחִים כְּלִי
 חֶמֶס מְכַרְתִּיהֶם, וְכַתּוּב אַרְוּר
 אַפְּסִי כִי עָז וְעִבְרָתֶם כִּי קִשְׁתָּהּ,
 לְפִי שְׁהֶם מְתַגְּבְּרִים וּמְתַקְּשִׁים
 בְּאֶפְסִי וְעִבְרָתֶם לְצִאת לְעֵשׂוֹת דִּין
 לְכָלוֹת וּלְהַכְרִית בְּנֵי הָעוֹלָם, אֲזִי
 הַפֶּהֶן, שֶׁהוּא הַחֶסֶד הָעֲלִיּוֹן, מְנִיף
 אוֹתוֹ הַצַּדִּיק שֶׁל הַלְוִיִּם, שֶׁהוּא מִדַּת
 וְלְשַׁכַּף רְגָזָה וְכַעֲסָה, כְּדִי

הגבורה, כדי לשפך ולשקט רגזה וכעסה, כדי שישתפרו השערות מפל שוליהן ולא יתגברו ולא יתחזקו, פעין דגמא זו הפכה שמיניף את הלזים תנופה כדי שישקט הצד של הגבורה שלהן, כדי שלא יתעורר הדין בעולם. בא רבי יהודה ונשק את ידיו. וכשיתעוררו הדינין בעולם, כל הדינים הנמצאים בכל יום ויום, אברהם אבינו עליו השלום הוא דוחה אותם לחוץ ואינם עומדים לפניו, הוא דכתיב, (תהלים ז) ואל זעם בכל יום. (עד כאן מההשמטות).

זאת אשר ללזים וגו'. בא ראה, לוי בן עשרים וחמש שנים יעבד, בן חמשים שנים עולה למקומו ומתעטר, ועשרים וחמש שהרי אדם (בא ראה, לוי בן עשרים וחמש שנים עולה למקומו ומתעטר, ועשרים וחמש שנים יעבד, עד שעולה לדרגת חמשים), כשעולה לדרגה זו של חמשים שנים והלאה, יורד מתקף האש שבו. וכיון שהאש והחמימות מתקררת, הרי הוא פוגם לאותו מקום שנקשר בו.

ועוד, שקול זמרה לא כל כף נקשר בו, וקול צריף שלא יפגם, אלא צריף להתחזק, שהרי במקום הדין הקשה עומד, ולא בחלשה. ומשום זה צריף שלא יפגם אותו מקום שהוא קשור בו, שהוא דין הקשה, ולא החלש, ועל זה לא צריף להראות חלשה כלל בכל הצדדים. אשרי האיש שמשתדל בתורה וידע דרכי הקדוש ברוך הוא ולא סוטה לימין ולשמאל, שכתוב (הושע יד) כי ישרים דרכי ה'.

וידבר ה' אל משה במדבר סיני וגו'. אמר רבי אבא, מה הטעם הזהירם פאן על פסח, והרי נתבאר להם במצרים? אלא בשנה השנית זה היה, שחשבו

שישתפרו השערות מפל שוליהן ולא יתגברו ולא יתחזקו, פעין דגמא זו הפכה שמיניף את הלזים תנופה כדי שישקט הצד של הגבורה שלהן, כדי שלא יתעורר הדין בעולם.

בא רבי יהודה ונשק את ידיו. וכשיתעוררו הדינין בעולם, כל הדינים הנמצאים בכל יום ויום, אברהם אבינו עליו השלום הוא דוחה אותם לחוץ ואינם עומדים לפניו, הוא דכתיב, (תהלים ז) ואל זעם בכל יום. (עד כאן מההשמטות).

זאת אשר ללזים וגו'. (במדבר ח) תא חזי, ליואה בר חמש ועשרין שנין יפלה בר חמשין שנין סליק לדוכתיה ואתעטר. וחקמש ועשרין שנין יפלה, דהא בר נש (ס"א תא חזי ליואה בר חמש ועשרין שנין סליק לדוכתיה ואתעטר. וחקמש ועשרין יפלה עד סליק לדרגא דחמשיין).

כד סליק להאי דרגא דחמשין שנין ולהלאה, נחית מן תוקפא דאשא דביה, וכיון דאשא וחמימותא אתקרר, הא פגים לההוא אתר דאתקשר ביה.

ועוד, דקלא דזמרא לא אתקשר בהדיה כל כף. וקלא בעי דלא יתפגם, אלא בעי לאתקפא, דהא באתר דדינא תקיף קיימא, ולא בחלשא. וכגין כף בעי דלא יפגים ההוא אתר דאתקשר ביה, דאיהו דינא תקיפא, ולא חלשא, ועל דא לא בעי לאחזאה חולשתא כלל בכל סטריין. זפאה הוא בר נש דאשתדל באורייתא, וינדע אורחוי דקודשא בריף הוא, ולא סטי לימינא ולשמאלא, דכתיב (הושע יד) כי ישרים דרכי יי'.

וידבר יי' אל משה במדבר סיני וגו'. (במדבר ט) אמר רבי אבא, מאי טעמא אזהר להון הקא על פסחא, והא אתמר להו במצרים. אלא בשנה השנית הוה, דישראל חשיכו דהא

ישראל שפסח זה הוא רק
במצרים, וכיון שעשו אותו פעם
אחת במצרים, חשבו שלא צריך
יותר. בא הקדוש ברוך הוא
והזהירם עליו, שלא יחשבו
שעבר זמנו במצרים ולא יצטרך.
בגלל זה במדבר סיני בשנה
השנית, להתקין להם לדורי
דורות.

ואף על גב שהזהירם במצרים,
עכשו צוה להם פעם אחרת
באותו מקום שבו נתנו כל מצוות
התורה. ועל כך בשנה השנית.
מה זה בשנה השנית בחדש
הראשון? אלא סוד עליון הוא
שנה אחת וחדש אחד. מה בין
זה לזה? חדש זו הלכנה. שנה
זה השמש, שמאיר ללכנה. ואז
היה בזמן שכל המצוות נמסרו
בו.

רבי שמעון אמר, אוי לאותו איש
שאמר שתורה זו באה להראות
ספורים בעלמא ודברי הדיוטות.
שאם כך, אפלו בזמן זה אנו
יכולים לעשות תורה בדברי
הדיוטות, ובשבח יותר מכלם.
אם להראות דבר העולם, אפלו
אותם סופרים בעולם יש ביניהם
דברים יותר עליונים. אם כך, גלף
אחריהם ונעשה מהם תורה כמו
זה. אלא כל דברי התורה דברים
עליונים הם וסודות עליונים.

בא ראה, עולם עליון ועולם
תחתון במשקל אחד נשקלו.
ישראל למטה - מלאכים עליונים
למעלה. במלאכים העליונים
כתוב, (תהלים קד) עשה מלאכיו
רוחות. (זה במקום עליון) בשעה
שיורדים למטה (אף על גב שיורדים),
מתלבשים בלבוש העולם הזה.
ואם לא יתלבשו בלבוש כמו של
העולם הזה, לא יוכלו לעמד
בעולם הזה, והעולם לא יסבל
אותם. ואם במלאכים כך, התורה

פסח לאו איהו אלא במצרים, וכיון דעבדו
ליה זמנא חדא במצרים, חשיבו דלא אצטריך
יתיר. אתא קדשא בריך הוא ואזהר לון עליה,
דלא יחשבון דהא קא עבר זמניה במצרים,
ולא יצטריך. בגין (דף קנ"ב ע"א) כף במדבר סיני
בשנה השנית, לאתקנא להו לדרי דרין.

ואף על גב דהא אזהר להו במצרים, השתא
פקיד לון זמנא אחרא, בההוא אתר דכל
פקודין דאורייתא ביה אתיהיבו. ועל דא בשנה
השנית. מאי בשנה השנית בחדש הראשון.
אלא רזא עלאה היא, חד שנה וחד חדש. מה
בין האי להאי. חדש: דא סיהרא. שנה: דא
שמשא, דנהיר לסיהרא. וכדין הוה בזמנא
דכל פקודין דאורייתא אתמסרו ביה.

רבי שמעון אמר, ווי לההוא בר נש דאמר,
דהא אורייתא אתא לאחזאה ספורין
בעלמא, ומלין דהדיוטי. דאי הכי, אפילו
בזמנא דא, אנן יכלין למעבד אורייתא, במלין
דהדיוטי, ובשבחא יתיר מפלהו. אי לאחזאה
מלה דעלמא, אפילו אינון קפסירי דעלמא,
אית ביניהו מלין עלאין יתיר. אי הכי נזיל
אפתרייהו, ונעביד מנייהו אורייתא, פהאי
גוונא. אלא כל מלין דאורייתא, מלין עלאין
אינון, ורזין עלאין.

תא חזי, עלמא עלאה ועלמא תתאה בחד
מתקלא אתקלו. ישראל לתתא, מלאכי
עלאי לעילא. מלאכי עלאי כתיב בהו, (תהלים
קד) עושה מלאכיו רוחות. (האי כאתר עלאה) בשעתא
דנחתין לתתא (אף על גב דנחתין), מתלבשי בלבושא
דהאי עלמא. ואי לאו מתלבשי בלבושא
כגוונא דהאי עלמא, לא יכלין למיקם בהאי
עלמא, ולא סביל לון עלמא. ואי במלאכי כך,
אורייתא דברא להו, וברא עלמין פלהו,

שְׁפָרָאָה אוֹתָם וּבִרְאָה אֶת כָּל
הָעוֹלָמוֹת וְעוֹמְדִים בְּגִלְגָּה עַל
אֶחָת פֶּמָּה וְכַמָּה, כִּינּוֹן שְׂיִרְדָּה
לְעוֹלָם הַזֶּה, אִם לֹא תִתְלַבֵּשׁ
בְּלְבוּשֵׁי הָעוֹלָם הַזֶּה, לֹא יוּכַל
הָעוֹלָם לִסְבֹּל.

וְעַל זֶה סִפּוּר זֶה שֶׁל הַתּוֹרָה,
לְבוּשׁ הַתּוֹרָה הוּא. מִי שֶׁחֹשֵׁב
שְׂאוֹתוֹ לְבוּשׁ הַיָּמִים הַתּוֹרָה מִמֶּשׁ
וְלֹא דִבֵּר אַחֵר - תִּפְחֵר רֹחוֹ, וְלֹא
יִהְיֶה לוֹ חֵלֶק לְעוֹלָם הַבָּא. בְּגִלְגָּל
זֶה אָמַר דָּוִד, (שֵׁם קִיט) גַּל עֵינַי
וְאִבִּיטָה נִפְלְאוֹת מִתּוֹרָתְךָ. מַה
שִׁתַּחֲת לְבוּשׁ הַתּוֹרָה.

בֹּא רְאֵה, יֵשׁ לְבוּשׁ שְׁנֵרָאָה לְכָל,
וְאוֹתָם הַטְּפָשִׁים כְּשֵׁרוֹאִים לְבוּשׁ
עַל בֶּן אָדָם שְׁנֵרָאָה יָפֵה, לֹא
מִסְתַּכְּלִים יוֹתֵר. חוֹשְׁבִים שְׂאוֹתוֹ
לְבוּשׁ הוּא הַגּוֹף, וְחוֹשְׁבִים
שֶׁהַגּוֹף הִיא הַנְּשֻׁמָּה.

כִּמוֹ זֶה הַתּוֹרָה יֵשׁ לָהּ גּוֹף, וְהֵם
מַצּוֹת הַתּוֹרָה שְׁנֵקְרָאִים גּוֹפֵי
תּוֹרָה. גּוֹף זֶה מִתְלַבֵּשׁ בְּלְבוּשִׁים,
שֶׁהֵם סִפּוּרֵי הָעוֹלָם הַזֶּה. טְפָשִׁי
הָעוֹלָם לֹא מִסְתַּכְּלִים, רַק בְּאוֹתוֹ
לְבוּשׁ, שֶׁהוּא סִפּוּר הַתּוֹרָה, וְלֹא
יִוָּדְעִים יוֹתֵר, וְלֹא מִסְתַּכְּלִים בְּמַה
שִׁתַּחֲת אוֹתוֹ לְבוּשׁ. אוֹתָם
שְׂיִוָּדְעִים יוֹתֵר לֹא מִסְתַּכְּלִים
בְּלְבוּשׁ, אֲלֵא בְּגוֹף שֶׁהוּא תַּחַת
אוֹתוֹ לְבוּשׁ. הַחֲכָמִים עֲבָדֵי
הַמֶּלֶךְ הָעֲלִיּוֹן, שֶׁהֵם עָמְדוּ בְּהַר
סִינַי, לֹא מִסְתַּכְּלִים אֲלֵא רַק
בְּנִשְׁמָה, שֶׁהִיא עֵקֶר הַכֹּל, תּוֹרָה
מִמֶּשׁ. (וְלְעוֹלָם) וְלַעֲתִיד לְבֹא
עֲתִידִים לְהִסְתַּכֵּל בְּנִשְׁמָה שֶׁל
נִשְׁמַת הַתּוֹרָה.

בֹּא רְאֵה, כִּי גַם לְמַעַלָּה יֵשׁ
לְבוּשׁ, וְגוֹף, וְנִשְׁמָה, וְנִשְׁמָה
לְנִשְׁמָה. הַשְּׂמִים וְחִילוּתֵיהֶם אֵלֶּה
אוֹתָם לְבוּשִׁים, וְכַנְסֵת יִשְׂרָאֵל זֶה
הַגּוֹף שֶׁמְקַבֵּל אֶת הַנִּשְׁמָה שֶׁהִיא
תְּפָאֶרֶת יִשְׂרָאֵל, וְעַל כֵּן הִיא גּוֹף
לְנִשְׁמָה. נִשְׁמָה שְׂאֵמְרָנוּ זוֹ

וְקִיּוּמִין בְּגִינָה, עַל אֶחָת פֶּמָּה וְכַמָּה כִּינּוֹן
דְּנַחֲתָת לְהֵאֵי עֲלֵמָא, אִי לָאו דְּמִתְלַבֵּשׂא בְּהֵנִי
לְבוּשִׁין דְּהֵאֵי עֲלֵמָא, לֹא יְכִיל עֲלֵמָא לְמִסְבֹּל.
וְעַל דָּא הֵאֵי סִפּוּר דְּאוּרִייתָא, לְבוּשׂא
דְּאוּרִייתָא. אִיהוּ. מָאן דְּחָשִׁיב דְּהֵהוּא
לְבוּשׂא אִיהוּ אוּרִייתָא מִמֶּשׁ, וְלֹא מְלָה אַחֵרָא,
תִּיפַח רֹחִיָּה, וְלֹא יִהְיֶה לִיהּ חוּלְקָא בְּעֵלְמָא
דְּאַתִּי. בְּגִין כִּן אָמַר דָּוִד, (תְּהִלִּים קִיט) גַּל עֵינַי
וְאִבִּיטָה נִפְלְאוֹת מִתּוֹרָתְךָ. מַה דְּתַחֲוֹת לְבוּשׂא
דְּאוּרִייתָא.

הָא חֲזִי, אִית לְבוּשׂא דְּאַתְחֲזִי לְכָלָא, וְאִינוּן
טְפָשִׁין כַּד חֲמָאן לְבַר נֶשׁ בְּלְבוּשׂא
דְּאַתְחֲזִי לֹוֹן שְׂפִירָא, לֹא מִסְתַּכְּלִין יְתִיר.
חָשִׁיבוּ דְּהֵהוּא לְבוּשׂא, גּוֹפָא, וְחָשִׁיבוּ דְּגּוֹפָא,
נִשְׁמָתָא.

כְּהֵאֵי גּוֹוֹנָא אוּרִייתָא, אִית לָהּ גּוֹפָא, וְאִינוּן
פְּקוּדֵי אוּרִייתָא, דְּאַקְרוּן גּוֹפֵי תּוֹרָה.
הֵאֵי גּוֹפָא מִתְלַבֵּשׂא בְּלְבוּשִׁין, דְּאִינוּן סִפּוּרִין
דְּהֵאֵי עֲלֵמָא. טְפָשִׁין דְּעֵלְמָא, לֹא מִסְתַּכְּלִי
אַלְא כְּהֵהוּא לְבוּשׂא, דְּאִיהוּ סִפּוּר דְּאוּרִייתָא,
וְלֹא יְדַעֵי יְתִיר, וְלֹא מִסְתַּכְּלִי בְּמַה דְּאִיהוּ
תַּחֲוֹת הֵהוּא לְבוּשׂא. אִינוּן דִּידְעִין יְתִיר, לֹא
מִסְתַּכְּלִין בְּלְבוּשׂא, אֲלֵא בְּגּוֹפָא, דְּאִיהוּ תַּחֲוֹת
הֵהוּא לְבוּשׂא. חֲפִימִין עֲבָדֵי דְּמִלְכָא עֲלֵאָה,
אִינוּן דְּקִיּוּמוֹ בְּטוֹרָא דְּסִינַי, לֹא מִסְתַּכְּלִי אֲלֵא
בְּנִשְׁמָתָא, דְּאִיהִי עֵקֶרָא דְּכָלָא אוּרִייתָא מִמֶּשׁ.
(וְלְעֵלְמָא) וְלְזִמְנָא דְּאַתִּי, זְמִינִין לְאַסְתַּכְּלָא
בְּנִשְׁמָתָא דְּנִשְׁמָתָא דְּאוּרִייתָא.

הָא חֲזִי, הֵכִי נָמִי לְעֵילָא, אִית לְבוּשׂא, וְגּוֹפָא,
וְנִשְׁמָתָא, וְנִשְׁמָתָא לְנִשְׁמָתָא. שְׂמִיא
וְחִילֵיהוֹן. אֲלִין אִינוּן לְבוּשׂא. וְכַנְסֵת יִשְׂרָאֵל,
דָּא גּוֹפָא, דְּמְקַבֵּלָא לְנִשְׁמָתָא, דְּאִיהִי תְּפָאֶרֶת
יִשְׂרָאֵל. וְעַל דָּא אִיהוּ גּוֹפָא לְנִשְׁמָתָא. נִשְׁמָתָא